

Дан Симънс

ЗАМРЪЗВАНЕ

София, 2020

Преводът е направен по изданието:

HARD FREEZE

by Dan Simmons

Hard Freeze

Copyright © 2002 by Dan Simmons

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Коста Сивов, превод, 2020

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2020

ISBN 978-619-01-0670-8

ДАН СИМЪНС

ЗАМРЪЗВАНЕ

Превод от английски

Коста Сивов

Отговорен редактор

Иван Атанасов

Джо Курц знаеше, че един ден ще се разсее, че вниманието му ще бъде отвлечено в критичен момент, че инстинктите, които бе шлифовал почти дванадесет години в затвора, ще го предадат и през този ден ще умре от жестока смърт.

Но това нямаше да стане днес.

Той забеляза стария „Понтиак Файърбърд“ да завива зад него и да спира в другия край на паркинга, докато паркираше колата си пред „Хотдозите на Теда“ на „Шеридан“. Когато излезе от нея, видя, че в онзи автомобил, чийто двигател продължаваше да работи, седят трима мъже. Чистачките му разчистваха падащия по предното стъкло сняг в две черни арки, но това не попречи на Курц да различи очертанията на трите мъжки глави на светлината зад тях. Все още нямаше шест часа вечерта, но вече беше тъмно по онзи мрачен, студен и клаустрофобичен начин, характерен за февруарските нощи в Бъфало, Ню Йорк.

Той взе три ролки с четвъртдоларови монети от таблото на старото си „Волво“, прибра ги в джоба си и влезе в „Хотдозите на Теда“. Поръча си два хотдога с всичко без лютив сос, лучени кръгчета и черно кафе. Беше застанал така, че да може да наблюдава понтиака с периферното си зрение. Тримата мъже слязоха от колата, поговориха около минута под снега и се разделиха, като никой от тях не тръгна към ярко осветения ресторант.

Курц понесе подноса си с храна към местата за хранене, като заобиколи печката на въглища и автоматите за напитки, и си намери едно сепаре далеч от прозорците, от което имаше видимост както към паркинга, така и към всички врати.

Онези мъже бяха Тримата тъпаци*.

Курц ги беше огледал достатъчно добре, за да е сигурен, че са те. Знаеше истинските им имена, но те не бяха важни – докато лежаха заедно в „Атика“, всички ги наричаха по този на-

---

* Прякорът на мъжете очевидно идва от прочутото едноименно трио комици, което участва в множество късометражни филми на „Кълъмбия Пикчърс“, проектирани между 1922 и 1970 г. У нас триото, което през най-известния си период се състои от комиците Лари Файн, Кърли Хауърд и Мо Хауърд, е известно и като Тройка дебили. [Всички бележки, без изрично отбелязаните, са на превода.]

чин. Тримата тъпаци бяха бели мъже, на по тридесет и няколко години, без никаква родствена връзка, ако не се брояха извратените им сексуални взаимоотношения, за които дори не искаше да се замисля. Тъпаците бяха изключително глупави, но пък доста изобретателни по един подъл и смъртоносен начин. Бяха направили кариера в убиването на хора в затворническия двор, като приемаха мокри поръчки от онези, които не можеха да се докопат до мишените си по една или друга причина, срещу ниско заплащане, което се равняваше на няколко десетки стека цигари. Те бяха отворени към предложения от всички – една седмица убиваха чернилки за Арийското братство, а на следващата оправяха някой белчо заради чернокожа банда.

Курц вече не беше в пандиза – Тъпаците също, – но ето че беше дошъл и неговият ред да умре.

Докато ядеше хотдозите си, той размишляваше над проблема. Първо трябваше да разбере кой беше поръчал убийството му.

Не, поправка. Първо трябваше да се разправи с Тримата тъпаци и то по начин, който да му позволи да разбере кой го е поръчал. Хранеше се бавно и обмисляше как да стане това. Вариантите не бяха особено обещаващи. Поради някаква случайност или чрез добро разузнаване – а Курц не вярваше в случайностите – Тъпаците бяха решили да направят своя ход в единствения момент, в който беше невъоръжен. Понеже се връщаше от посещение при надзорника си, той нямаше скрито оръжие дори във волвото. Надзорникът му беше една много строга дама.

Така че Тъпаците го бяха сгасили без патлак, а техният специалитет бяха публичните екзекуции. Курц се огледа наоколо. Имаше само още шестима души в ресторанта – двама старци, които седяха мълчаливо и на разстояние един от друг, и изморена на външен вид майка с три шумни малки момчета, които не изглеждаха на възраст, на която да посещават училище. Едното от тях го изгледа и му показа среден пръст. Майката си ядеше пържените картофи и се престори, че не забелязва това.

Курц огледа отново ярко осветения ресторант. Двете предни врати на юг извеждаха на „Шеридан Драйв“. Онези от източната и западната страна водеха към паркингите. На северната стена беше само вратата към двете тоалетни.

Ако Тъпаците влезеха в ресторанта и започнеха да гърмят, Курц нямаше да има много опции, освен да сграбчи един или двама цивилни, които да използва за щит, и да се опита да излезе през

някоя от вратите. Преспите навън бяха дълбоки, а и светлините на ресторанта не стигаха много далеч.

Това не е кой знае какъв план, Джо. Курц подхвана втория си хотдог и отпи от колата си. Надяваше се Тъпаците да го изчакат да излезе навън – тъй като не бяха наясно дали ги е забелязал, – за да го гръмнат на паркинга. Те не се страхуваха от публика, но това не беше затворническият двор; ако влезеха в ресторанта, щеше да се наложи да убият и всички свидетели – посетителите и целия персонал. А това беше прекалено дори за Тримата тъпаци от „Атика“.

Най-голямото от трите момчета на масата през две сепарета хвърли омазан в кетчуп пържен картоф по Курц. Той се усмихна и погледна щастливото семейство. Зачуди се дали две от тези хлапета, вдигнати достатъчно високо, щяха да осигурят достатъчно плът и кости, за да спрат калибъра патрони, които използваша Тъпаците. Навярно не.

Жалко. Курц вдигна единия, а после и другия си крак на седалката на сепарето, свали си обувките и чорапите и пъкна единия си чорап в другия. Едно от момчетата на близката маса посочи към него и започна да бърбори развълнувано на майка си, но когато бледата жена се обърна, Курц вече си беше завързал обувките и довършваше лучените си кръгчета. Стана му студено без чорапите.

Без да отделя поглед от бледите лица на Тъпаците, които едва се виждаха през силния снеговалеж навън, той извади ролките с монети от четвърт долар и ги изпразни в двойния чорап. След като приключи, прибра импровизираното оръжие в джоба на късото си палто. Като се имаше предвид, че Тъпаците вероятно бяха въоръжени с пистолети или автомати, борбата все още беше нечестна.

В зоната за хранене се появи местен полицай, който носеше поднос с хотдози в ръка. Той беше с униформа, наднормено тегло и оръжие, но не и с партньор. Навярно беше тръгнал да се прибира след дневна смяна. Изглеждаше изморен и депресиран.

Спасен съм, помисли си Курц с лека ирония.

Ченгето остави подноса на една от масите и отиде в тоалетната. Бившият затворник изчака тридесет секунди, сложи си ръкавиците и го последва.

Полицаят се облекчаваше в единствения писоар и не се обърна, когато вратата се отвори. Курц мина покрай него, сякаш имаше намерение да влезе в кабинката, извади самоделната палка от джоба си и го удари силно по главата. Онзи простана и падна на колене. Курц го удари отново.

Наведе се над него и измъкна служебния .38-калибров револвер с дълга цев, белезниците и тежката палка от колана му. Взе радиостанцията и я стъпка на пода. Накрая му свали якето.

Задният прозорец се намираще високо на стената в кабинката, бе подсилен с метална решетка и не бе предназначен да се отваря. Курц вдигна якето на ченгето, за да се предпази от стъклата и да заглуши шума, счупи го и извади металната решетка от ръждясалите ѝ панти. Стъпи на тоалетната чиния, промуши се през малкия прозорец и падна в снега отвън. Изправи се и видя, че се намира до контейнера за боклук.

Първо източната страна. Курц пхна револвера на ченгето в колана си, заобиколи ресторанта и надникна към източния паркинг. Тъпака Кърли крачеше напред-назад зад няколко паркирани коли и разтърсваше ръце, за да ги стопли. В едната от тях държеше полуавтоматичен .45-калибров „Колт“. Курц го изчака да се обърне, промъкна се безшумно зад него и го удари по главата с пълния с монети чорап. Изви ръцете му зад гърба, закопча ги с белезниците и го остави да лежи в снега. После отиде в предната част на ресторанта.

Мо вдигна поглед, разпозна Курц и се опита да извади оръжие изпод дебелилото си яке от гъши пух, докато се мъчеше да избяга. Курц го настигна, удари го с чорапа и го свали в снега. Изрита пистолета от ръката му и погледна през стъклените врати в „Хот-дозите на Тед“. Никой от служителите не беше забелязал нищо и за момента вътре беше спокойно.

Курц метна Мо на рамо и извади .38-калибровия револвер от колана си. Палката висеше от китката му на кожената си каишка. Тръгна към западната страна на ресторанта.

Навярно Лари вече беше усетил нещо. Той стоеше до волвото му и надничаше неспокойно през прозорците. В ръцете си държеше картечен пистолет „МАК-10“. Според някои хора в пандиза Лари уважаваше сериозните оръжия.

Все още с Мо на рамо, Курц вдигна .38-калибровия си револвер и застреля Лари три пъти – в тялото, в главата и пак в тялото. Третият Тъпак се строполи, а картечният му пистолет се плъзна по леда, докато не се спря под един паркиран джип. Изстрелите бяха приглушени от снеговалежа. Никой не се приближи до вратата или прозорците на ресторанта, за да провери какво става навън.

С Мо на рамо, Курц завлече тялото на Лари до волвото си. Метна и двамата на задната седалка, запали двигателя и отиде в

източната част на паркинга. Там Кърли стенеше в снега – беше дошъл в съзнание и сега се опитваше да се изправи със закопчани зад гърба ръце. Никой не го беше виждал.

Курц спря колата, слезе от нея, вдигна стенещия Тъпак и го метна на задната седалка при приятелите му – единият мъртъв, а другият в безсъзнание. Затвори вратата, отиде от другата страна и отвори вратата за шофьорското място. После седна зад волана и потегли по „Шеридан“ към „Янгман“.

Магистралата беше заледена и хлъзгава, но Курц вдигна повече от сто километра в час, без да се огледа. Тялото на Лари беше отпуснато на леко отворената врата, Мо все още беше в безсъзнание върху Кърли, а Кърли се преструваше на заспал.

Курц запъна петлото на револвера, който взе от ченгето, и оръжието изщрака звучно.

– Отваряй очи или ще те гръмна на мига – каза спокойно той.

Кърли веднага изпълни нареждането му. Отвори уста с намерението да каже нещо.

– Млъквай – прекъсна го Курц и кимна към Лари. – Изритай го навън.

Вече бледото лице на бившия затворник преbledня още повече.

– Мама му стара. Не мога просто да го...

– Изритай го навън – повтори Курц, погледна пътя напред и се обърна, за да насочи револвера в лицето на Кърли.

Със закопчани зад гърба си ръце, Тъпака избута с рамо Мо на една страна, вдигна крака и изрита Лари през вратата. Наложил се да го ритне два пъти, за да изпълни задачата. В колата нахлу студен въздух. Навярно заради бурята движението по магистрала „Янгман“ не беше никак натоварено.

– Кой ви нае да ме убие? – попита Курц. – Внимавай... нямаш много възможности за отговор.

– Господи – простена Кърли. – Никой не ни е наел. Даже не знам кой си, мамка му. Даже не...

– Грешен отговор. – Курц кимна към Мо и към отворената врата. Заледеният път се сливаше в едно-единствено петно.

– Господи, не мога... той е още жив... Слушай, моля те...

Волвото поднесе в леда на един завой. Без да отделя очи от огледалото за обратно виждане, Курц стабилизира колата, обърна се отново назад и насочи револвера в слабините на Тъпака.

– Направи го веднага – нареди той.

Мо започна да идва в съзнание, когато Кърли го изрита към отворената врата. Леденият въздух помогна за свестяването му. Едрият мъж се протегна и се хвана за облегалката на седалката в опит да си спаси живота. Кърли погледна към револвера на Курц и изрита партньора си едновременно в корема и в лицето. Мо полетя навън в нощта и се стовари на асфалта със силен, влажен звук.

Кърли се беше задъхал, почти хипервентилираше, докато гледаше насоченото към него оръжие. Краката му бяха вдигнати на задната седалка, но явно се опитваше да измисли начин да изрита Курц с тях.

– Мръднеш ли краченцата без позволение, ще ти вкарам два куршума в корема – обеща му спокойно бившият частен детектив. – Да опитаме отново. Кой ви нае? Обърни внимание, че вече нямаш право на грешен отговор.

– Така или иначе ще ме застреляш – отвърна Кърли. Зъбите му тракаха от студа, който влизаше през отворената врата.

– Не – отвърна Курц. – Няма да го направя. Не и ако ми кажеш истината. Последен шанс.

– Една жена.

Курц погледна пътя и отново се обърна назад. В това нямаше никакъв смисъл. Доколкото му беше известно, Братството на Джамията все още даваше 10 000 долара фетва за главата му. Скаг Фарино, някогашното му приятелче в панделата, имаше някои основания да го иска мъртъв – Малкия Скаг, както го наричаха, беше стиснато копеле и бе идеален кандидат за работодател на Тъпаците. Една градска банда – клон на Крипс, известен като Общественият клуб на Сенека – беше пуснала слуха, че Джо Курц трябва да умре. Не липсваха и други врагове, които можеха да наемат някого. Но жена?

– Отговорът ти не ми харесва – каза Курц и насочи револвера в корема на Кърли.

– Не, Господи, казвам ти истината! Беше една брюнетка. Кара „Лексър“. Плати пет хиляди в брой, предварително... Ще получим още пет, когато прочете за теб във вестниците. Тя ни каза, че вероятно днес няма да си въоръжен заради посещението при надзорника ти. Господи, Курц, не можеш просто да...

– Как се казва тя?

Кърли поклати бързо плешивата си глава.

– Фарино. Не се представи... но съм сигурен... че е сестрата на Малкия Скаг.

– София Фарино е мъртва – отвърна Курц. Имаше причина да знае.

Тъпака започна да вика и да говори толкова бързо, че от устата му се разхвърча слюнка.

– Не говоря за София Фарино. А за другата. По-голямата. Виждал съм една семейна снимка, която Скаг носеше у себе си в панделата. Как ѝ беше името на онази шибана монахиня, Анджелика, Анджела, някакво такова беше...

– Анджелика – помогна му Курц.

Кърли изкриви уста.

– Сега ще ме застреляш. Казах ти шибаната истина, но ти ще ме застреляш...

– Не е задължително. – Снегът се беше усилил и тази част на магистрала „Янгман“ беше известна с поледиците си, но Курц ускори до сто и двадесет и кимна към отворената врата.

Кърли се ококори насреща му.

– Сигурно се шегуваш, мамка ти... Не мога да...

– Можеш да получиш един в главата – отвърна Курц. – След това аз ще те изхвърля. Можеш да се пробваш да ми се нахвърлиш, ще получиш два куршума в корема и вероятно ще катастрофираме. Или можеш да се пробваш да се претърколиш и да оживееш. Освен това навън има малко сняг. Навярно е мек като възглавница с гъши пух.

Кърли погледна с ококорени очи отворената врата.

– Ти решаваш. Но имаш само пет секунди да го направиш. Едно. Две...

Тъпака изпищя нещо неясно, приближи се до отворената врата и се хвърли през нея.

Курц погледна в огледалото за обратно виждане. Фаровете на другите автомобили заиграха панически, докато се опитваха да избегнат препятствието, преплетоха се едни други, осветиха тялото на пътя и накрая отново се изравниха с волвото.

Той намали скоростта до разумните седемдесет километра в час, прехвърли се на магистрала „Кенсингтън“ и се насочи отново на запад към центъра на Бъфало. Подмина гробището „Маунт Калвари“ в тъмното и хвърли револвера и палката на полицаия през прозореца.

Снегът беше започнал да се сгъстява и да пада по-бързо. Курц харесваше зимите в Бъфало. Винаги ги беше харесвал. Но тази се очертаваше да е особено тежка.

ОФИСЪТ НА ФИРМА „Суитхарт Сърч“ се намираше в мазето на бившия магазин за порнографски касети и списания, близо до автогарата. Магазинът никога не беше изглеждал особено прилично, камо ли сега, след като беше затворен от три месеца и цялата сграда беше на път да бъде съборена. Малко преди 7:30 часа Арлен паркира в алеята зад магазина, използва ключа си, за да отключи задната врата, и се изненада, когато намери Джо да работи на компютъра си. Продълговатото помещение беше обзаведено единствено с две бюра, закачалка, няколко сървъра с висящи от тях кабели и изтърбушен диван, разположен до една от стените.

Секретарката закачи палтото си, остави си дамската чанта на бюрото, извади кутия „Марлборо“ от нея и си запали цигара, след което включи компютъра си и видеомонитора, който беше свързан с двете камери горе. Изоставеният порномагазин изглеждаше разхвърлен и празен както винаги. Никой не си беше направил труда да почисти кръвта от паркета.

– Пак ли си спал тук, Джо?

Курц поклати глава. Отвори съдебното досие на Доналд Лий Рафърти, 42-годишен, адрес – „Локус Лейн“ 1016, Локпорт, Ню Йорк. В досието беше записано поредното шофиране в нетрезво състояние – третото за тази година. Рафърти беше на косъм от загубването на шофьорската си книжка.

– Майка му стара – ядоса се Курц.

Арлен вдигна поглед. Джо рядко ругаеше.

– Какво?

– Нищо.

Електронната поща на Курц изписка. Пруно връщаше отговор на запитването, което му изпрати в четири часа тази сутрин. Пруно беше бездомен пияница и наркоман, който случайно имаше лаптоп в картонената барака, която понякога споделяше с един друг бездомник, на когото му викаха Татко Соул.

От време на време Курц се чудеше как Пруно все още не е изгубил лаптопа си, след като дори дрехите на гърба си не можеше да опази. Той отвори имейла.

Джоузеф, получиш имейла ти и наистина имам информация за госпожица Фарино и тримата джентълмени. Предпочитам да обсъдим въпроса на четири очи, тъй като искам да те помоля за нещо в замяна. Би ли се отбил до зимната ми резиденция във възможно най-кратък, но удобен за теб срок?

С уважение, П.

– Майка му стара – повтори Курц.

Арлен присви очи срещу него през димната завеса. На монитора ѝ бяха отворени ежедневните заявки за намиране на бивши гаджета от гимназията. Тя изтърси пепелта в пепелника, но не каза нищо.

Курц въздъхна. Беше му неудобно да отиде да види Пруно за тази информация, но старецът рядко го молеше за нещо. Сега като се замислеше, *никога* не го беше правил.

Историята с Рафърти обаче...

– Проклятие – прошепна Курц.

– Мога ли да ти помогна с нещо? – попита Арлен.

– Не.

– Добре, Джо. Но след като днес си тук, ти можеш да ми помогнеш с няколко неща.

Курц си изключи компютъра.

– Трябва да си намерим нов офис. Това място ще бъде съборено след месец. Така или иначе след две седмици ще ни изгонят.

Мъжът кимна.

Секретарката изтръска пепелта от цигарата си в пепелника.

– Ще имаш ли време да дойдеш с мен да потърсим нов офис днес или утре?

– Вероятно не.

– В такъв случай ще ме оставиш ли да избира сама мястото?

– Не.

Арлен кимна.

– Да проверя ли някои опции, които да разгледаш по-късно?

– Добре – съгласи се той.

– И нямаш нищо против да го направя в работно време?

Курц просто я изгледа. Тя се беше върнала на работа при него миналата есен, в деня, в който той излезе от затвора. След дванадесетгодишно прекъсване.

– Някога казвал ли съм ти колко часа трябва да работиш и как да прекарваш деня си? – попита я най-накрая Курц. – Ако успееш да се справиш с работата за „Суитхарт

Сърч“ за десет минути, през останалата част от деня можеш да си почиваш, ако искаш. Все ми е тая.

– Аха – отвърна Арлен, а физиономията ѝ довърши изречението. Доскоро ѝ се налагаше да работи за фирмата по десет-дванадесет часа през седмичните дни, през повечето съботи и от време на време през неделя. Тя загаси цигарата и си извади нова, но не я запали.

– От какво друго имаме нужда? – попита Курц.

– От тридесет и пет хиляди долара – отговори Арлен.

Той реагира по същия начин, по който реагираше винаги на изненадите – с безизразно лице.

– За нов сървър и за някои проучвания – добави секретарката.

– Смятах, че този сървър и вече направените проучвания са достатъчни за работата на „Суитхарт Сърч“ през следващите две години – каза Курц.

– Така е – съгласи се тя. – Парите са за „Сватбени камбани“.

– „Сватбени камбани“?

Арлен си запали новата цигара и си дръпна бавно и дълго от нея. Накрая издиша дима и обясни:

– Идеята ти за издирването на бивши гаджета от гимназията беше чудесна, Джо, и от нея се вадят добри пари, но стигаме до момента, в който постъпленията ни намаляват.

– Само след четири месеца? – учуди се Курц.

Секретарката размаха лакираните си нокти в сложен жест.

– Онова, което ни различава от останалите онлайн услуги за търсене на бивши гаджета от училище, е, че ти проследяваш някои от тези хора лично и им предаваш любовните писма.

– Аха. Е, и? – В този момент Курц разбра какво имаше предвид тя. – Искаш да кажеш, че това е целият пазарен дял в тази част на Западен Ню Йорк, Северна Пенсилвания и Охайо. Че не можем да прегледаме повече годишници в региона. Че се превръщаме в поредната онлайн агенция. Да, помислих и за това, когато ми хрумна идеята в затвора, но смятах, че ще продължи по-дълго от четири месеца.

Арлен се усмихна.

– Не се тревожи, Джо. Нямах предвид, че ще ни свършат годишниците или клиентите през следващите две години. Просто стигнахме до момента, в който постъпленията ни намаляват... или поне за твоята услуга от врата до врата.

– Значи... „Сватбени камбани“ – каза Курц.

– „Сватбени камбани“ – съгласи се секретарката.

– Предполагам, че това ще е някаква онлайн услуга за планиране на сватби. Освен ако не си решила да я предложиш като бонус пакет за редовните клиенти на „Суитхарт Сърч“.

– О, това може да го направим, но аз си го представям като пълна услуга за онлайн планиране на сватби. В национален мащаб. Дори в международен.

– Значи няма да доставям цветя в Ери, Пенсилвания, както правя сега с любовните писма?

Арлен изтръска пепелта от цигарата си.

– Не е нужно да участваш, ако не искаш, Джо. Само трябва да осигуриш парите, да станеш собственик на компанията... и да намериш нов офис.

Курц не обърна внимание на последното изречение.

– Защо са ти тридесет и пет хиляди долара? Това са доста проучвания.

Арлен му занесе папка с таблици и бележки. Не се отмести от бюрото му, докато той я разглеждаше.

– Виждаш ли, Джо, просто събирах информация от интернет и я слагах в един екселски файл – точно това правят днешните онлайн фирми за сватбени услуги, – но после използвах част от постъпленията ни, за да създам нова база данни на „Оракул81“ и платих на „Ергос Бизнес Интелиджънс“, за да се разровят в базата данни на всички онези сватби, които други хора или компании са планирали.

Секретарката посочи няколко колони в таблицата.

– И *voila!*

Курц потърси модели в тези колони. Най-накрая забеляза един.

– Планирането на модерна сватба отнема от двеста и седемдесет до триста дни – констатира той. – Почти всички попадат в този диапазон. На другите известна ли им е тази информация?

Арлен поклати глава.

– Някои от хората, които планират сватби, го знаят, но не и няколкото онлайн компании. Моделът наистина се набива на очи, когато разгледаш целия масив от информация.

– Как твоите... нашите... „Сватбени камбани точка ком“ ще ни донесат много пари? – попита Курц.

Секретарката извади още няколко страници.

– Ще продължим да използваме инструмента на „Ергос“, за да анализираме този период от двеста и седемде-

сет до триста дни и да установим точно кога се случва всяка стъпка от операцията.

– Каква операция? – попита Курц. Арлен беше започнала да говори като някои банкови обирджии, които познаваше. – Една сватба не е ли просто сватба? Наемаш място, купуваш си рокля, изтърпяваш всичко?

Секретарката завъртя очи, издиша цигарен дим и изтърска пепелта от цигарата си в пепелника, който беше занесла на бюрото му.

– Виждаш ли това в началото? Всяка булка си търси рокля. Всяка булка трябва да си търси рокля. Ние предлагаме линкове към дизайнери, шивачи и дори към дизайнерски реплики.

– „Сватбени камбани“ не може да е просто няколко хиперлинка, нали? – попита Курц и се намръщи леко.

Арлен поклати глава и смачка цигарата си.

– Няма да е. Клиентите ни дават профил в началото и ние предлагаме пълен пакет услуги. Можем да се справим с всичко – с абсолютно всичко. От изпращането на поканите до избирането на свещеника. Другият вариант е клиентите ни да ни позволят да планираме част от сватбата и да ги свържем с правилните хора за възникнали проблеми... И в двата случая ще изкараме добри пари.

Секретарката си запали нова цигара и се зарови в купчината с листове. След малко посочи един подчертан ред на таблицата от 285 ден.

– Виждаш ли това, Джо? През първия месец трябва да намерят място за сватбата и за празненството. Ние разполагаме с най-голямата база данни и осигуряваме линкове към ресторанти, кръчми, хавайски курорти, дори църкви. Те ни дават своя профил и ние им отправяме нашите предложения, след което ги свързваме със съответните сайтове.

Курц се ухили.

– И ще получим подкупи от всяко от тези места... освен от църквите.

– Ха! – отвърна Арлен. – Сватбите са важен източник на приходи за църквите и синагогите. Ако искат да са част от „Сватбени камбани точка ком“, ще им се наложи да ни дадат част от печалбите. Няма място за преговори.

Курц кимна и погледна другите листове.

– Посочени са сватбени консултанти. Предпочитани местоположения за меден месец и отстъпки. Лимузини. Дори запазването на самолетни билети за роднините и младоженците.

Цвета. Кетъринг. Осигурила си местни източници и линкове към всичко и всички плащат на „Сватбени камбани точка ком“. Яко. – Той затвори папката и ѝ я върна. – Кога ти трябват парите?

– Днес е четвъртък. В понеделник ще е супер.

– Добре. Ще имаш тридесет и пет хиляди в понеделник. – Курц взе палтото си от закачалката и пъкна полуавтоматичния си пистолет в колана. Оръжието му – .40-калибров SW99, който компанията „Смит и Уесън“ правеше по лиценз на модел Р99 на „Валтер“ с двойно действие – беше сравнително малко и леко. Курц разполагаше с десет патрона в магазина му и с резервен пълнител в джоба на палтото си. Предвид факта, че SW99 използваше сериозните .40-калиброви патрони „Смит и Уесън“, а не по-често срещаните 9-милиметрови, той смяташе, че двадесет патрона са му напълно достатъчни.

– Ще се върнеш ли в офиса преди уикенда? – попита Арлен, когато Курц отвори задната врата.

– Вероятно не.

– Мога ли да се свържа с теб по някакъв начин?

– Пробвай с електронната поща на Пруно през следващия час – отвърна той. – След това вероятно не. Ще ти се обадя тук, в офиса, преди уикенда.

– О, може да ми се обадиш също в събота или в неделя. Ще съм тук.

За съжаление, Курц вече беше излязъл и сарказмът ѝ не беше оценен.

3

Курц харесваше зимите в Бъфало, защото жителите му знаеха как да се оправят с тях. Няколко сантиметра сняг – които щяха да парализират някой префърцунен град като Вашингтон или Нашвил – въобще не правеха впечатление на никого. Снегорините си вършеха работата, тротоарите се чистеха рано сутрин и хората си ходеха на работа без никакви затруднения. Тридесет сантиметра сняг вече привличаха вниманието на жителите на Бъфало, но само докато снегът не бѐдеше почистен и натрупан на триметрови преспи.

Тази зима обаче беше истинска кучка. До първи януари бе паднал повече сняг, отколкото през предните две зими взети заедно, а до февруари дори на издръжливите жители на Бъфало им се наложи да затворят някои училища и учреждения, понеже снегът и ниските температури продължаваха да прииждат от езерото Ери почти ежедневно.

Курц нямаше представа как Пруно и другите бездомници, които прекарваха само част от най-лошите вечери в приюти, преживяват подобни зими.

Преживяването на зимата обаче си беше проблем на бездомния му приятел. Неговият беше да оцелее през следващите няколко дни и седмици.

„Зимната резиденция“ на Пруно представляваше построен от щайги и кашони коптор, който двамата с Татко Соул бяха издигнали под един надлез на магистралата, близо до железопътните линии. През лятото тук се събираха около петдесет-шестдесет бездомници и мястото заприличваше на някакво село на Бонусната армия*. Според Курц имаше известен чар в това. Повечето от тези скитници отдавна се бяха насочили към приютите в градовете на юг – Татко Соул предпочиташе Денвър по причини, известни само на него. Сега тук беше останал единствено копторът на Пруно и почти целият беше покрит със сняг.

Курц тръгна по стръмното надолнище, като газеше в преспите и си проправяше път към бараката. Тя нямаше истинска врата, а парче гофрирана, ръждясала ламарина, която запушваше образувания от скованите щайги отвор. Той почука на метала и зачака. Палтото му не можеше да спре ледения вятър, който се носеше от езерото Ери. След още две-три почуквания отвътре се разнесе мъчително кашляне, което Курц прие като разрешение да влезе.

Старецът Пруно, чието истинско име според Татко Соул беше Фредерик, се бе облегал на бетонната подпора, която служеше за стена. Снегът влизаше през пукнатините и пролуките. Дългият кабел до лаптопа идваше от Бог знае къде, а няколкото газови котлона осигуряваха топлина и средство за готвене. Са-

---

* През 1932 г. няколко десетки ветерани от Първата световна война организират протести във Вашингтон, като настояват да получат допълнително възнаграждение за военновременната си служба, с което да преживеят по-лесно Голямата депресия. Тогавашната преса ги нарича Бонусната армия. – Б.р.

мият Пруно беше почти изгубен в пашкул от парцали и мръсни вестници.

– Господи – каза тихичко Курц. – Защо не отидеш в приют, старче?

Пруно издаде някакъв звук, който приличаше на кашлица, но можеше да мине и за смях.

– Отказвам да дам на Цезар цезаровото.

– Пари? – учуди се Курц. – В приютите не искат пари. Дори няма да те накарат да работиш, за да си заслужиш леглото по това време на годината. Така че какво отказваш да дадеш на Цезар... Тук ще измръзнеш.

– Почит – отвърна Пруно. Той се прокашля и си прочисти гърлото. – Какво ще кажеш да минем по същество, Джоузеф? Какво желаеш да научиш за почитаемата госпожица Фарино?

– Първо ми кажи какво искаш в замяна на тази информация. В имейла си споменавах, че трябва да дам нещо в замяна.

– Не точно, Джоузеф. Казах, че искам да те помоля за нещо в замяна. Уверявам те, че за мен ще е удоволствие да те снабдя с информацията за Фарино без никакви условия.

– Както и да е. Каква е молбата ти?

Пруно кашля около минута и придърпа парцалите и вестниците по-близо до себе си. Студеният въздух, който влизаше през пролуките и пукнатините в направения от щайги коптор, караше Курц да трепери, а той беше облечен с дебело палто.

– Чудех се дали ще бъдеш така добър да се срещнеш с един мой приятел – отвърна Пруно.

– В качеството си на какъв?

– На детектив.

Курц поклати глава.

– Знаеш, че вече не работя като частен детектив.

– Но поработи като такъв миналата година за семейство Фарино – контрира го бездомникът. В хриптящия му наркомански глас все още се усещаше бостънски акцент.

– Онова беше измама, в която ме въвлякоха, а не разследване.

– Въпреки това, Джоузеф, ще остана много доволен, ако просто се срещнеш с приятеля ми. Можеш сам да му кажеш, че вече не си в детективския бизнес.

Курц се поколеба.

– Как се казва?

– Джон Уелингтън Фриърс.

– Какъв му е проблемът?

Дан
Симънс

– Не знам точно, Джоузеф. Някакъв личен въпрос е.
– Добре – отвърна бившият частен детектив и си представи как разговаря с друг бездомник. – Къде мога да намеря този Джон Уелингтън Фриърс?

– Вероятно ще успее да мине през офиса ти днес? Предполагам, че ще е най-добре приятелят ми да дойде при теб.

Курц си помисли за Арлен и за последния път, в който имаха гости в офиса.

– Не – отвърна той. – Тази вечер ще бъда в „Блус Франклин“ до полунощ. Кажу ми да дойде там. Как ще го позная?

– Обича да носи елеци. А сега да се върнем на въпроса ти за Анджелина Фарино. Какво искаш да знаеш?

– Всичко – отвърна Курц.

* * *

Доналд Рафърти работеше в главния пощенски офис на „Уилям Стрийт“ и обичаше да обядва в един малък бар до Бродуей Маркет. Позицията му на началник му позволяваше да се възползва от час и половина обедна почивка. Понякога забравяше да обядва.

Този следобед Рафърти излезе от бара и завари облегал на автомобила му – „Хонда Акорд“ от 1998 година – някакъв мъж. Той беше бял – първо това му направи впечатление – и носеше късо палто и вълнена шапка. Изглеждаше му бегло познат, но не можеше да се сети откъде. Всъщност днес Доналд Рафърти си беше взел прекалено дълга обедна почивка и сега му беше трудно да намери ключовете за колата в джоба си. Той се спря на пет-шест метра от непознатия и обмисли дали да не се върне в бара, докато онзи не си тръгне.

– Здравсти, Дони – поздрави го мъжът. Рафърти мразеше да го наричат „Дони“.

– Курц – сети се най-накрая той. – Курц.

Онзи кимна.

– Смятах, че си в затвора, задник – каза Рафърти.

– Както виждаш, сега не съм.

Рафърти примига, за да си проясни зрението.

– Ако беше в някой друг щат, щяха да те изпържат на електрическия стол... или да ти бият смъртоносна инжекция. За убийство.

Курц се усмихна.

– Непредумишлено убийство. – Той се беше облегал на капака на хондата, но сега се изправи и направи крачка към Рафърти.

Онзи отстъпи назад по хлъзгавия паркинг. Отново валеше.

– Какво, да го вземат мътните, искаш, Курц?

– Да спреш да пиеш в дните, в които караш Рейчъл някъде – отвърна той. Гласът му беше спокоен, но твърд.

Рафърти се засмя, но видимо беше изнервен.

– Рейчъл? Не ми казвай, че ти дреме за Рейчъл. За четиринадесет години не изпрати дори шибана картичка на хлапето.

– Дванадесет години – поправи го Курц.

– Тя е моя – отвърна провлечено Рафърти. – Така каза съдът. Всичко е законно. Аз бях съпругът на Саманта, по-точно бившият ѝ съпруг, и Саманта искаше момичето да остане при мен.

– Сам не е искала друг освен нея да се грижи за Рейчъл – отвърна Курц и направи още една крачка към събеседника си.

Рафърти отстъпи с три крачки.

– Сам не беше планирала да умира – продължи бившият частен детектив.

Онзи се присмя на думите му.

– Тя умря заради теб, Курц. Заради теб и оная шибана работа. – Той най-накрая намери ключовете си и ги стисна така, че да щръкнат между пръстите му. Сега гневът му беше примесен със страх. Можеше да се справи с този кучи син. – Дошъл си, за да създаваш неприятности ли, Курц?

Бившият частен детектив не отделяше поглед от Рафърти.

– Защото ако е така – продължи онзи с по-силен и по-уверен глас, – ще кажа на надзорника ти, че ме тормозиш и ме заплашваш, мен и Рейчъл... След дванадесет години в „Атика“ човек не знае какви извратени апетити си развил.

В този момент нещо проблесна в очите на Джо Курц и Рафърти отстъпи с четири крачки назад, докато почти не докосна вратата на бара.

– Ако ми направиш нещо, Курц, ще те пратя толкова бързо в затвора...

– Ако отново караш Рейчъл в пияно състояние – прекъсна го любезно той, – ще те нараня, Дони. – Направи още една крачка напред и Рафърти бързо отвори вратата на заведението, готов да влезе вътре, където барманът – Карл – можеше да извади рязаната си пушка изпод бара.

Курц повече не погледна Доналд Рафърти. Мина покрай него, тръгна по „Бродуей“ и се изгуби в силния сняг.

КУРЦ СЕДЕШЕ в затъмнения и задимен клуб „Блус Франклин“ и си мислеше за информацията, която Пруно му даде за Анджелина Фарино, и какво можеше да означава тя. Мислеше си и за двамата детективи от отдел „Убийства“ в колата без отличителни знаци, които го проследиха дотук. Това не беше първият път, в който му се лепваха през изминалите няколко седмици.

„Блус Франклин“ се намираше на „Франклин Стрийт“, малко по-надолу от „Рю Франклин Кофихаус“, и беше вторият най-стар клуб за блус и джаз в Бъфало. Обещаващите таланти се появяваха на сцената му по пътя си нагоре и след това се завръщаха без много шум, когато станеха известни изпълнители. Тази вечер щяха да се извият един местен джаз пианист на име Коу Пиърс и квартетът му. Мястото беше наполовина пълно и хората бяха позаспали, но Курц се настани на обичайната си малка маса, която беше най-далеч от вратата, и седна с гръб към стената. Съседните маси бяха празни. От време на време собственикът и барман на заведението, Татко Брус Уолъс, и внучката му Руби идваха да си разменят някоя дума с него и да проверят дали не иска още една бира. Не искаше. Той беше дошъл заради музиката, а не заради пиячката.

Курц не очакваше приятелят на Пруно, господин Джон Уелингтън Фриърс, да се появи. Пруно като че ли познаваше всички в Бъфало – от десетината улични информатори, които използваше, докато работеше като частен детектив, бездомникът беше истински диамант, – но се съмняваше някой от приятелите му да е достатъчно трезвен или представителен, за да дойде в „Блус Франклин“.

Анджелина Фарино. Освен Малкия Скаг – известен като Стивън или Стиви на семейството си, – тя беше единственото оцеляло дете на мъртвия Дон Фарино. По-голямата ѝ сестра – споминалата се София Фарино – беше станала жертва на собствените си амбиции. Всички познати на Курц смятаха, че Анджелина се отвратила толкова много от бизнеса на семейство Фарино, че преди повече от пет години заминала за Италия, вероятно за да постъпи в мотех. Според Пруно това не беше точно така. Очевидно оцелялата госпожица Фарино се оказала по-амбициозна от братята и сестра си и в действителност се върнала при семейството си в Сицилия,

за да навлезе в престъпния бизнес, като същевременно защитила магистърска степен по специалност „Бизнес администрация“ в университет в Рим. Също така се омъжила два пъти, докато била там – първо за млад сицилианец от известна фамилия на Коза Ностра, който сам се напъхал в лапите на смъртта, а след това за възрастен италиански благородник, граф Пиетро Адолфо Ферара. Информацията за граф Ферара беше мъглява, а версиите – различни. Според една от тях той бил мъртъв, според друга се пенсиони- рал, а според трета станал отшелник. Може би се бяха развели с Анджелина, преди тя да се върне тук, но вероятно не бяха.

– Значи нашето местно гангстерско хлапе всъщност е графиня Анджелина Фарино Ферара? – беше попитал Курц.

Пруно бе поклатил глава.

– Не знам какъв ѝ е семейният статут, но изглежда, тя не е придобила тази титла.

– Много лошо. Звучи забавно.

След завръщането си в Америка преди няколко месеца, Анджелина поела ролята на посредник на Малкия Скаг, като платила на политици, за да осигури предсрочното му освобождаване през предстоящото лято, продала бездруго неизползваното имение в Орчард Парк, закупила нов имот близо до реката и – тази част направо срина Курц – започнала преговори с Емилио Гонзага.

Гонзага бяха другата второстепенна фамилия с отдавна отми- нала слава в Западен Ню Йорк и връзката между Гонзага и Фа- рино караше враждуващите Шекспирови семейства Капулети и Монтеки да изглеждат като любими братовчеди.

Пруно знаеше, че Тримата тъпаци са били изпратени след Курц.

– Щях да те предупредя, Джоузеф, но слухът стигна до улица- та късно вчера. Явно госпожица Фарино се е срещнала с нещаст- ното трио едва предния ден.

– Как мислиш, по инструкции на Малкия Скаг ли действа? – беше попитал Курц.

– Така се говори – бе отвърнал Пруно. – Носи се слух, че не е искала да плаща за това... или поне не е искала да плаща на такива некадърни изпълнители.

– За мое щастие, го е направила – беше казал Курц. – Скаг ви- наги е бил цияция. – И се бе загледал в ледените кристали във въздуха. – Да си чувал кого смятат да изпратят след това?

Пруно беше поклатил прекалено голямата си глава, която се крепеше на мръсен пилешки врат. Ръцете му трепереха повече от хероиновия глад, отколкото от студа. И Курц се беше запитал за хиляден път откъде бездомният му приятел намира пари за зависимостта си.

– Подозирам, че следващия път ще инвестират повече пари – беше заявил мрачно Пруно. – Анджелина възстановява мускулната сила на Фарино, като води таланти от Ню Джърси и Бруклин, но очевидно не иска възкръсващата фамилия да бъде свързана с поръчването на убийството ти.

Курц не беше отговорил нищо. Мислеше си за един европейски наемен убиец, известен с пръкора Датчанина.

– Рано или късно ще се сетят за старата поговорка – беше казал бездомникът.

– Коя? – бе попитал бившият частен детектив, като очакваше да му бъде отговорено на латински или гръцки. Неведнъж бе оставял Пруно и приятеля му, Татко Соул, да спорят на воля на класически езици.

– Ако искаш нещо да бъде свършено както трябва, свърши си го сам – беше отвърнал бездомникът и бе погледнал вратата на коптора си, защото явно искаше Курц да си върви.

– Имам един последен въпрос. Следят ме две ченгета от отдел „Убийства“ – Брубейкър и Майърс. Знаеш ли нещо за тях?

– Детектив Фред Брубейкър – ако мога да се изразя с жаргона на нашето време – много си пада по теб, Джоузеф. Той смята, че си отговорен за смъртта на неговия приятел и колега, подкупния бивш сержант Джеймс Хатауей от отдел „Убийства“, за когото никой не съжалява.

– Наясно съм – беше отвърнал Курц. – Имах предвид дали си чул Брубейкър да е завързал връзки с някоя от фамилиите.

– Не съм, Джоузеф, но това е само въпрос на време. Тези взаимоотношения бяха основен източник на доходи за детектив Хатауей, а Брубейкър винаги е бил глупав негов подражател. Искат ми се да имах по-оптимистични новини за теб.

Джо не беше отговорил нищо. Беше потупал треперещата ръка на стареца и си бе тръгнал от коптора.

* * *

Курц седеше в „Блуз Франклин“, чакаше мистериозния господин Фриърс и се чудеше дали е съвпадение, че две ченгета от отдел „Убийства“ го следяха отново тази вечер.

Квартетът на Коу Пиърс тъкмо довършваше петнадесетминутна версия на *All Blues* на Майлс Дейвис – изпълнена със соло рифове в стил Оскар Питърсън, които позволиха на пианиста да се развихри, – когато Курц забеляза един добре облечен чернокож мъж на средна възраст в другия край на заведението, запътил се към него. Джо, който все още не беше свалил късото си палто, пхна ръка в десния си джоб и свали предпазителя на полуавтоматичния си .40-калибров пистолет.

Добре изглеждащият мъж застана до масата му.

– Господин Курц?

Джо кимна. Ако онзи посегнеше към оръжието си, щеше да му се наложи да стреля през палтото си, а не изгаряше от желание да простреля единствената си прилична връхна дреха.

– Аз съм Джон Уелингтън Фриърс – представи се чернокожият. – Предполагам, че общият ни познат, доктор Фредерик, ви е уведомил, че ще дойда тази вечер.

Доктор Фредерик?, помисли си Курц. Веднъж беше чул Татко Соул да нарича Пруно с това име, но смяташе, че то е малкото му име, а не фамилията.

– Сядайте – покани го Курц, без да отмества ръка от пистолета, който беше насочен към него под масата. Чернокожият се разположи с гръб към квартета, който тъкмо се оттегляше в почивка. – Какво искате, господин Фриърс?

Мъжът въздъхна и потърка изморено очите си. Той беше облечен в сив костюм от три части, който вероятно струваше няколко хиляди долара – Пруно беше прав за влечението му към елците. Беше нисък човек с къса, къдрава черна коса и перфектно оформена къдрава брада – и двете бяха започнали да посивяват елегантно. Ноктите му бяха добре поддържани, а очилата му с рогови рамки бяха класически „Армани“. Часовникът му беше малък, непретенциозен и не изглеждаше скъп, но всъщност беше точно такъв. Не носеше никакви бижута. Този човек имаше интелигентното изражение на Фредерик Дъглас и У. Е. Б. Дюбоа*,

---

* Фредерик Дъглас (1818–1895) – афроамерикански социален реформатор, писател и оратор, един от лидерите на аболиционизма и един от най-важните американски писатели на своята епоха и в историята на САЩ. Написва три автобиографии, в които описва живота си като роб и борбата си да бъде свободен. Уилям Едуард Бъргхард Дюбоа (1868–1963) – американски социолог, социалист, историк, активист, писател и редактор. Той е първият афроамериканец, който завършва докторантура и преподава в Университета на Атланта.

които Курц беше виждал само на снимки, и на приятеля на Пруно – Татко Соул, който беше виждал на живо.

– Искам да намерите мъжа, който уби малкото ми момиченце – каза Джон Уелингтън Фриърс.

– Защо решихте да дойдете при мен? – попита Курц.

– Защото сте частен детектив.

– Не съм. Аз съм престъпник, който е освободен предсрочно за добро поведение. Нямам разрешително за частен детектив, нито пък някога отново ще получа такава.

– Но вие сте опитен детектив, господин Курц.

– Вече не съм.

– Доктор Фредерик каза...

– Пруно дори не знае кой ден сме днес.

– Той ме увери, че вие и партньорката ви, госпожица Филдинг, сте най-добрите...

– Това беше преди повече от дванадесет години – отвърна Курц. – Не мога да ви помогна.

Фриърс потри отново очи и бръкна във вътрешния джоб на самото си. Ръката на Джо все още беше на пистолета. Пръстът му остана на спусъка.

Мъжът извади малка цветна снимка и я плъзна по масата към Курц – на нея имаше чернокожо момиче на тринадесет или четирнадесет години, облечено в черен пуловер и със сребърно колие. Хлапето беше привлекателно и с приятен външен вид, а в очите му блестеше много по-жива версия на интелигентността на Джон Уелингтън Фриърс.

– Дъщеря ми, Кристъл – каза чернокожият. – Беше убита преди двадесет години. Мога ли да ви разкажа историята?

Курц не отговори.

– Тя беше нашето малко момиченце – продължи Фриърс. – На мен и на Марша. Кристъл беше умна и талантива. Свиреше на цигулка... Аз съм концертиращ цигулар, господин Курц, и знам, че дъщеря ми беше достатъчно надарена, за да стане професионален музикант, но това дори не беше основният ѝ интерес. Тя беше поетеса – не просто редящ стихове юноша, а истинска поетеса. Доктор Фредерик потвърди това, а както знаете, той не беше само философ, но също така надарен литературен критик...

Курц продължи да мълчи.

– Кристъл беше убита преди двадесет години от човек, когото всички познавахме и на когото имахме доверие – колега от факултета. По онова време преподавах в Чикагския университет и

живеехме в Еванстън. Джеймс Б. Хансън беше професор по психология. Той имаше семейство – съпруга и дъщеря на годините на Кристъл. Двете яздеха заедно. Купихме кон на дъщеря си – казваше се Дъсти – и го настанихме в една конюшня извън града, където Кристъл и Дениз, така се казваше момичето на Хансън, яздеха всяка събота, когато времето го позволяваше. Двамата с колегата ми се редувахме кой да ги кара дотам и ги изчаквахме, докато вземаха уроци по езда – един уикенд беше той, на следващия – аз.

Фриърс млъкна и си пое глътка въздух. Зад гърба му се разнесе някакъв шум и той се обърна да провери какво става. Коу и квартетът му се завърнаха на сцената и подхванаха бавна версия на *Inchworm*, която напомняше на стила на Патриша Барбър.

Фриърс се обърна отново към Курц, който беше вдигнал предпазителя на пистолета си, бе го оставил в джоба си и бе извадил и двете си ръце на масата. Не взе снимката на момичето, нито я погледна.

– През един от уикендите – продължи цигуларят, – Джеймс Б. Хансън дойде да вземе Кристъл и каза, че Дениз е болна и с температура, но било негов ред да ги кара и искал да го направи. Вместо да я закара в конюшнията, той я завел в гората в покрайнините на Чикаго, изнасилил я, измъчвал я, убил я и оставил голото ѝ тяло да бъде намерено от туристи.

Досега тонът на Фриърс беше спокоен и равен, сякаш рецитираше история, която не означаваше нищо за него, но сега млъкна за минута. Когато продължи отново, се усещаше, че гласът му – макар да не трепереше – е под известно напрежение.

– Може би се чудите, господин Курц, откъде сме толкова сигурни, че Джеймс Б. Хансън е извършителят на това престъпление. Е, той ми се обади, господин Курц. След като уби Кристъл, ми се обади от уличен телефон – това се случи преди влизането в употреба на мобилните телефони – и ми каза какво е направил. Каза ми също така, че се прибира у дома, за да убие съпругата и дъщеря си.

Квартетът на Коу Пиърс завърши с отнесената *Inchworm* и подхвана интерпретация на *Flamenco Sketches*, в която като гост музикант щеше да се изяви младият чернокож тромпетист Били Евърсол.

– Веднага се обадох в полицията – продължи Фриърс. – Те се насочиха към дома на Хансън в Оук Парк. Той успя да стигне пръв. Рейндж роувърът му бил паркиран отвън. Къщата горяла. След като пламъците угаснали, намерили

телата на госпожа Хансън и Дениз – двете били застреляни в тила с едрокалибрен пистолет – и овъгленото тяло на Джеймс Б. Хансън. Идентифицирали трупа му по данни от стоматологичния му картон. Полицията заключи, че е използвал същото оръжие и върху себе си.

Курц отпи от бирата си и остави чашата на масата.

– Преди двадесет години.

– Без един месец.

– Явно вашият Джеймс Б. Хансън не е наистина мъртъв.

Джон Уелингтън Фриърс примига зад кръглите си очила „Армани“.

– Как разбрахте?

– Защо иначе ще се нуждаете от детектив?

– Ах, прав сте. – Чернокожият цигулар облиза устни и си пое нова глътка въздух. Курц осъзна, че човекът изпитва силна болка – не просто екзистенциална и емоционална мъка, а сериозна физическа болка, каквато причиняваха тежките заболявания. Тази болка затрудняваше дишането му.

– Той не е мъртъв. Видях го преди десет дни.

– Къде?

– Тук, в Бъфало.

– Къде?

– На летището, втори терминал, ако трябва да бъда по-конкретен. Тъкмо си тръгнах от Бъфало – имах две участия в „Клайнханс Мюзик Хол“ – и щях да летя за „Ла Гуардия“. Живея в Манхатън. Вече бях минал през детектора за метали, когато го видях от другата страна на зоната. Носеше скъпа кафява кожена чанта и вървеше към изхода. Провикнах се след него, изрекох името му и се опитах да го догоня, но охраната на летището ме спря. Не можех да мина през детекторите за метал в обратната посока. Докато охраната ми позволи да го направя, вече беше станало късно.

– И сте сигурен, че е бил Хансън? – попита Курц. – По същия начин ли изглеждаше?

– Не – отвърна Фриърс. – Сега е с двадесет години по-стар и с петнадесет килограма по-дебел. Хансън винаги е бил едър мъж, играл е футбол в колежа в Небраска, но сега е още по-голям и повнушителен. В Чикаго беше с дълга коса и имаше брада – все пак беше началото на осемдесетте години, – а сега е с къса сива коса, подстригана като на военен, и е гладко избръснат. Не, човекът, когото видях, въобще не приличаше на Джеймс Б. Хансън от Чикаго отпреди двадесет години.

– Но сте сигурен, че е бил той?

– Напълно.

– Съвзрахте ли се с полицията на Бъфало?

– Разбира се. Прекарах няколко дни в разговори с различни хора. Мисля, че един от детективите наистина ми повярва. Но не съществува Джеймс Хансън в указателя на Бъфало. Няма човек с това име и с неговото описание в някой от местните университети. Няма и такъв психолог. А случаят на дъщеря ми официално е затворен. Не можеха да направят нищо.

– Какво искате да направя аз? – попита Курц с тих глас.

– Ами искам...

– Да го убия?

Джон Уелингтън Фриърс примига и главата му се стрелна назад, сякаш беше ударен.

– Да го убиете? За бога, не. Защо го казахте, господин Курц?

– Този човек е изнасял и убил дъщеря ви. Вие сте професионален цигулар и очевидно вадите добри пари. Можете да си позволите да наемете всеки лицензиран частен детектив – дори цяла агенция, ако желаете. Защо ви е да идвате при мен, освен ако не искате онзи да бъде убит?

Фриърс отвори уста, но бързо я затвори.

– Не, господин Курц, не сте ме разбрали правилно. Доктор Фредерик е единственият човек, когото познавам добре в Бъфало – очевидно в момента преживява труден период в живота си, но интелигентността му не може да бъде помрачена от това тъжно стечение на обстоятелствата, – и той ви препоръча като детектив, който може да намери Хансън. Също така сте прав за финансовото ми състояние. Ще ви възнаградя много щедро, господин Курц. Много, много щедро.

– Ако го намеря? Какво ще правите с него, господин Фриърс?

– Ще го предам на полицията, разбира се. Ще остана в хотел „Шератон“ на летището, докато този кошмар не приключи.

Курц изпи бирата си. Коу свиреше блусарска версия на *Summertime*.

– Господин Фриърс, вие сте много цивилизован човек.

Чернокожият мъж намести очилата си.

– Значи ще се заемете със случая, господин Курц?

– Не.

Фриърс примига отново насреща му.

– Не?

– Не.

Цигуларят постоя мълчаливо известно време, след което стана.

– Благодаря ви за отделеното време, господин Курц. Съжалявам за безпокойството.

Фриърс тръгна да си върви и дори направи няколко крачки, когато Курц извика името му. Мъжът спря и се обърна, а на красивото му и изпълнено с болка лице се изписа нещо подобно на надежда.

– Да, господин Курц?

– Забравихте си снимката. – Той вдигна фотографията на мъртвото момиче.

– Задръжте я, господин Курц. Може да съм останал без Кристиъл и съпругата си, която ме напусна три години след смъртта на дъщеря ни, но разполагам с много снимки. Задръжте я. – Фриърс се обърна и си тръгна от „Блус Франклин“.

Внучката на големия Татко Брус, Руби, дойде при него.

– Татко ми каза да ти предам, че двете ченгета, които бяха паркирали на улицата, са си тръгнали.

– Благодаря ти, Руби.

– Искаш ли още една бира, Джо?

– Дай ми едно уиски.

– Имаш ли някакви предпочитания?

– От най-евтиното – отвърна Курц. Руби се върна на бара, а той вдигна снимката, накъса я на малки парченца и ги хвърли в пепелника.

5

Анджелина Фарино Ферара излизаше да бяга всяка сутрин в 6:00 часа, макар че по това време през зимата в Бъфало все още беше тъмно и тя бягаше в мрак. По-голямата част от трасето ѝ беше осветена от улични лампи, но за тъмните участъци край реката носеше фенерче с еластична лента за глава. Не беше особено елегантна с него, но хич не ѝ пукаше как изглежда, докато си прави сутрешната тренировка.

След като се върна от Сицилия през декември, продаде старото семейно имение в Орчард Парк и премести онова, което беше останало от семейния бизнес, в един пентхаус с изглед към

пристанището на Бъфало. Няколко магистрала и паркът дележа този район от града. През нощта Анджелина можеше да погледне на изток и на север и да се наслаждава на хоризонта, който Бъфало предлагаше. Реката и езерото пазеха източния ѝ фланг. Откакто купи мястото, гледката на запад се състоеше предимно от лед и надвиснали над реката сиви облаци, и от част от Канада – Обетованата земя за дядо ѝ по време на Сухия режим, която се оказва първият източник на доходи за семейния бизнес. Докато се взираше ден след ден в леда и в мрачния хоризонт на Бъфало, Анджелина Фарино Ферара нямаше търпение да дойде пролетта, макар че през лятото брат ѝ щеше да бъде предсрочно освободен и дните ѝ на изпълняваща ролята на дон щяха да свършат.

Трасето ѝ за бягане я отвеждаше на два километра и половина на север по пътеката, която минаваше успоредно на магистралата покрай пристанището, продължаваше надолу през един подлез до замръзналите речни брегове – които трудно можеха да се нарекат плаж, – и изминаваше още близо километър, преди да направи обратен завой и да се върне по пътеката на „Ривърсайд Драйв“. Брат ѝ Стиви – Анджелина знаеше, че всички останали го наричаха Малкия Скаг – не позволяваше да излиза сама, но въпреки че тя водеше нови таланти от Ню Джърси и Бруклин, които да заменят идиотите на заплата при баща ѝ, никое от тези нагъващи лазаня мамини синчета не беше в достатъчно добра форма, за да издържи на темпото ѝ, докато бягаше. Госпожица Фарино завиждаше на новия президент на САЩ, който не че бягаше много, но когато го правеше, беше придружаван от хора на тайните служби.

Няколко дни беше подложена на унижението Марко и Лео – или Момчетата, както ги наричаше тя – да я следват на велосипеда. Телохранителите ѝ също не бяха особено доволни, тъй като не бяха карали колело дори като хлапета и дебелите им задници висяха от седалките им като безквасно тесто. През последните няколко седмици бяха стигнали до компромис – Анджелина бягаше по алеята за пешеходците, а Лео и Марко я следваха бавно по обикновено празната „Ривърсайд Драйв“ в техния „Линкълн Таун Кар“. След като влезеше в подлеза, тя на практика оставаше извън полезрението на Момчетата за около три-четири минути и те я изчакваха на една отбивка, където си ядяха поничките, докато не се появеше между дърветата, вече поела на юг. Анджелина обаче се беше подsigурила за тези няколко минути с един малък и удобен полуавтоматичен .45-калибров „Компакт Уитнес“, италианско производство, който носеше в кобур

на кръста на спортния си екип, под широкия си суитшърт. Също така разполагаше с малък мобилен телефон с номера на Момчетата на бързо набиране, но знаеше, че ще стигне първо до пистолета, а не до апарата.

Тази сутрин Анджелина се беше замислила за разговорите с Гонзага и дори не махна на Марко и Лео, когато пое по пътеката на запад, отдалечи се от улицата и влезе в подлеза, като внимаваше да не се хлъзне на леда.

В другия му край я чакаше човек с пистолет. Оръжието – полуавтоматично и едрокалибрено – беше насочено в гърдите ѝ. Нападателят ѝ го държеше с една ръка, както правеха баща ѝ и чичовците ѝ, преди цяло едно поколение да бъде обучено да държи огнестрелните оръжия с две ръце, сякаш тежаха петнадесет килограма.

Анджелина спря и вдигна ръце. Надяваше се това да е просто обир. Ако наистина беше така, щеше да отнесе главата на шибаняка в мига, в който се обърнеше да избяга.

– Добро утро, синьорина Фарино – каза мъжът с късото палто. – Или да те наричам синьора Ферара?

Добре, помисли си Анджелина. *Дотук с надеждите за обир.* Но ако този щеше да я убива, то той беше най-бавният проклет наемен убиец в историята на мафията. Вече трябваше да я е оправил и да си е плюл на петите. Навярно знаеше, че Момчетата я чакат само на няколкостотин метра от тук. Тя затаи дъх и огледа лицето на мъжа.

– Курц – каза най-накрая. Не се бяха срещали, но беше разгледала добре снимката, която Стиви ѝ беше изпратил да предаде на Тъпаците.

Онзи нито се усмихна, нито кимна. Не свали и пистолета.

– Знам, че си въоръжена – каза той. – Дръж си ръцете горе и няма да се случи нищо драматично. Засега.

– Не можеш да си представиш каква грешка допускаш – каза бавно и внимателно Анджелина Фарино Ферара.

– Какво ще направиш? Ще изпратиш някой да ме убие ли?

Жената никога не беше срещала този мъж, но знаеше достатъчно за него, за да е наясно, че не трябва да се прави на ударена.

– Така нареди Стиви – отвърна тя. – Аз бях просто посредник.

– Защо Тъпаците?

Анджелина се изненада от въпроса, но бързо се окопоти.

– Считай ги като предварителен тест. – Тя се зачуди дали да не свали ръце, но погледна Курц в очите и реши да не го прави.